

El dellà se'ns ha apropat

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una expressió de les persones grans de les poblacions de la ribera de l'Ebre referint-se a l'altra banda del riu era en genèric «dellà». Així, per exemple, el meu avi utilitzava aquesta adverbial per a anomenar la població que estava a prop, quant a distància, però llunyana pel riu que ens separava. Des de fa uns quants anys la cosa ha canviat totalment, perquè un pont uneix les dues ribes de l'Ebre, i ara, doncs, el «dellà» se'ns ha apropat. Faig aquesta explicació per reflexionar sobre el més enllà que la nostra fe cristiana ens obre com un horitzó d'esperança. La mirada materialista de la persona humana duu a una visió sense esperança: amb la mort tot s'ha acabat, no hi ha res més. Aquesta mentalitat, present amb força en la nostra societat, pot anar afeblint la nostra esperança cristiana.

El més enllà que la nostra fe cristiana ens obre és un horitzó d'esperança

Els cristians creiem en la vida eterna i en la resurrecció a la fi dels temps. L'obra del Déu creador i salvador culmina en la realitat del segle venidor, en el cel nou i la terra nova de la plenitud de l'obra de la misericòrdia de Déu. Ell no ens abandona en mans de la mort, sinó que en Crist, mort i ressuscitat, ens ha obert la porta de l'esperança. Utilitzant la imatge del dellà i del pont, Jesús és el qui ens ha apropat el dellà. Ell és el pont que ens fa possible la vida eterna i la resurrecció. I, al mateix temps, també és el qui fa possible que, mentre caminem per aquest món, ja tastem les primícies del regne venidor.

En una carta, sant Pau expressa als corintis la seva perplexitat en assabentar-se que alguns, tot i creure en Jesucrist, no accepten la resurrecció dels morts; i davant aquest fet els diu: *Si l'esperança que tenim posada en*

Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes (1Co 15,19). Negar la resurrecció dels morts és no acceptar l'omnipotència de Déu i la força del seu amor que en Crist ha manifestat plenament. La mort ha estat vençuda per Crist, i la persona humana, creatura de Déu, redimida per Crist, és una unitat en el seu cos i el seu esperit. La redempció és de tots els homes i de tota la persona: cos i ànima.

El dellà se'ns ha apropat. Per això també hem de lluitar perquè en aquest món, amb la força de la gràcia de Déu, es facin presents les primícies del cel nou i la terra nova. El Concili Vaticà II ens ensenya: «Però l'expectació davant una terra nova no ha d'ofegar, ans esperonar a cultivar aquesta terra, en la qual creix aquell Cos de la nova família humana que ja pot presentar algun esbós del nou segle» (GS, 39).

